

tegemoet. Huib glimlachte; hij zag zijn kind in zijn verbeelding, zooals ze daar nu stond op hun portaaltje van tweede verdieping, en naar hem riep over de trapleuning. „Ja-ja.... ja-ja!” Hij hijgde, snel-klimmend, drie treden tegelijk. „’k Ben opgehouden.... zal je vertellen....”

Maar bovengekomen, totaal achter adem, vuist weer op de borst gedrukt, stond Huib uit te hijgen en zweeg — iets langer zelfs dan noodig was. Hij had het al dadelijk gezien: aan den kapstok hing Leonards hoed. ’t Donker meisjesgezichtje, smal en bleek, een oogenblik vorschend ongerust, ontstrakte zich plotseling, haars vaders blik volgend, tot een warm-blijden, dan in-eens tintelend schalkschen lach; haar slank figuurtje vlug heffend op de teenen sloeg Liesje haar handen om vaders hals en kustte de strak-harde wangen, links, rechts, vol verlegen aandrang. „Kindje, pas op, ik ben drijfnat. Hier, pak is ’an, m’n jas en hoed.... Hang ’em daar maar bij, ja. ’k Zie, je hebt gelukkig niet alléén gewacht.” Een haast onnaspeurlijk ironisch toontje trilde in Huibs geluid. „Welen.... hoe is het? Weet hij wat méér nu?”

„O vadertje, ja, verbeeld-je, ’t is alles in orde! Over vier weken kunnen we trouwen en daar na’ toe!”

„Zoo.... zoo.... over vier weken al.... nou dat ’s mooi hoor, móói....”

Het zou Hoogland onmogelijk geweest zijn, te zeggen, waaraan zijn Liesjes en z’n eigen woorden hem eigenlijk denken deden. Zij drongen nauwelijks tot hem door. Er was weer, als zoo dikwijls, te veel tegelijk. Vóór hem zijn dochttertje — rijkdom, troost en oogenlust, van al deze jaren — daarbinnen die pedante jonge dominee, wiens gewichtige kuch hij al hoorde; achter hem — want zoo onderging hij de snelle wisseling dezer droomgezichten — Reelink, die fel recht-op te redeneeren zat, Mantringa’s lach, donker daverend, daar tegen-in, en toch weer als vóór hen uit Pauline Hermans, een lichtende meisjesgestalte, zich bukkende, diep en teer over ouderdom en verval.... Een ril van mysterieuse bezieling liep Huib over hals en rug. Nog in zijn droomvisioenen verzonken ging hij de voorkamer in, hun huiskamer, waar, donker aan de wanden, zijn boekenkasten, in het midden, wit blinkende onder de lampestraling, hun tafel gedekt stond, — en zag Leonard van Duym, die zich langzaam verhief, hem een stap tegemoet trad, geheel gelijk hij hem in zijn verbeelding placht vóór zich te zien, het blonde hoofd een weinig gebogen, zoodat de lange haarkuif, even glanzend in ’t avondlicht, tot over de wenkbrauwen viel, en dan met dat glimlachje, dat stereotiepe, rustig superieure glimlachje, dat Huib tot radeloos wordens kon prikkelen: „Dag vader.” Een lange hand werd uitgestoken. Wat? Vader? Zei hij vader? Uit den chaos van Huibs droom-roezig hoofd schenen nieuwe voorstellingen en gedachten zich te willen afzonderen, verduidelijken;